

samlede lovgivning med henblik på at afregulere og nedregulere og de steder, hvor der nødvendigvis skal reguleres, så til gengæld opprioritere retssikkerheden.

Statsministeren var meget teoretisk i sine betragtninger, men jeg vil godt forsøge at få diskussionen helt ned på jorden. Jeg har diskuteret med mig selv, hvordan jeg kunne gøre det, hvordan kunne jeg sende en hilsen til statsministeren fra den enkelte borger, og jeg har altså så gjort dét i nat, at jeg har skrevet et lille eventyr, som jeg vil læse op for statsministeren, og som jeg vil tilegne statsministeren. Jeg synes, det viser lidt om, hvordan den enkelte borger ude i landet har det:

Forleden fik Christiansborg besøg af grundlovens fader, kong Frederik VII. Den gamle konge så på grundloven ude i Vandrehallen. Kongen glædede sig meget over, at undersåtternes grundlov i hvert fald efter ordlyden stadig sikrer boligens og ejendomsrettens ukrænkelighed.

Frederik VII blev derefter kørt til Roskilde for at tale med en bonde anno 1996. Vi kom til en gård med store marker, et gammelt stuehus og en stor svinstald – jeg er ved at tilegne et eventyr til statsministeren! Er det muligt at få statsministeren til at høre efter? Vi er kommet ud til en gård ved Roskilde, vil jeg sige til statsministeren – på gårdspladsen var Arbejdstilsynet og politiet i slagsmål med husets søn. Sønnen havde tilladt sig at reparere gårdens tag uden stillads, og det må man ikke, for så kan man falde ned, og det må man ikke. Arbejdstilsynet var kørt ind på gården, ikke med retskendelse, for det var jo ingen ransagning, som skal opfylde betingelserne efter retsplejeloven, »vi kontrollerer bare,« sagde Arbejdstilsynet, »og da sønnen ikke ville komme ned fra taget, sendte vi bud efter politiet.«

»Se, det er i Danmark således, at politiet skal overholde retsplejeloven, når det drejer sig om drabsmænd, rockere og brandstiftere«, forklarede jeg kongen, »men når borgere reparerer deres eget tag, skal politiet bare hjælpe Arbejdstilsynet med at få bondesønnen ned fra taget, og da bondesønnen hverken er drabsmand eller rocker, gælder der ingen regler, for der er jo ikke tale om en kriminel sag, men om kontrol. Bondesønnen er nærmest retsløs og får intet ud af at klage over Arbejdstilsynet, for Folketinget har vedtaget en lov, der giver Arbejdstilsynet lov til at gå ind på borgerens ejendom for at kontrollere.«

Kong Frederik undrede sig. Så gik vi ind i stuehuset. På kontoret sad der to mænd og gennemså alle regnskaberne. De var fra Told og Skat. »Nej, bonden er ikke anklaget for noget«, måtte de indrømme. »Nej, der er heller ikke tale om ransagning, for så skulle der jo være mistanke.« De kontrollerede bare uden retskendelse, og de havde skam ingen mistanke om, at der var begået ulovligheder.

Så gik vi ud i staldene. Her gik dyrlægen og målte efter i bruserummet. Han ransagede ikke, han kontrollerede bare, om der var vaskekumme, om der var riste, og om det snavsede tøj lå i det rigtige rum. Så gik vi ud på marken. Det var dejlige marker med vintersæd og vårsæd. I bygmarken gik myndighedspersoner. De ransagede ikke, de kontrollerede bare, at der ikke var flyvehavre.

Så kom vi til åen. Der var ingen vintersæd, så langt øjet rakte, kun ukrudt, og kong Frederik fik forklaret om reglerne for bræmmer. »Jamen er det ikke ekspropriation?« spurgte den gamle konge. »Nej«, svarede bonden, »de kalder det regulering«. »Helikopterne oppe i luften?« spurgte kongen. »De kontrollerer bare, at jeg har givet rigtige oplysninger om størrelsen af mine marker«, svarede bonden. »Men alt det ukrudt mod syd«, spurgte kongen, »på disse fede jorder, det er da hartkorn, man kan forstå?« »Det er såmænd braklægnings«, svarede bonden. »Men skoven derovre, trænger den ikke til lidt fornyelse?« spurgte kongen. »Nej, det er forbudt, fredningsmyndighederne, Deres Majestet«, sagde bonden.

Og så fortalte bonden kongen om alle de drikkevandsområder, der skulle udlægges i Roskilde Amt, for at vi på Christiansborg og i det øvrige København kan få rent drikkevand, og han forklarede om bøndernes frygt for, at de slet ikke mere må dyrke deres marker, og om deres frygt for, at der slet ikke er penge til erstatning. »Jamen hvor er ejendomsretten blevet af?« råbte den gamle konge. »Hvad må den danske bonde da selv mere på sin ejendom?« Ingen svarede.

Hovedrystende tog den gamle konge afsked og fløj tilbage til sin himmel. Da han kom op til Sankt Peter, fortalte han om alt det mærkelige, der er sket i Danmark, om husfreden og ejendomsretten, der er blevet ophævet, og om private hjem og marker, der kontrolleres af myndighedspersoner uden retskendelse. Da lo Sankt Peter og sagde: